

bliver fuldkommen urimelig, og at de gamle som Følge deraf skal faa saadanne Vilkaar at leve under, at de bogstavelig ikke kan faa Føden, medmindre de kan faa gode Mennesker til at hjælpe dem. Der er i Virkeligheden ikke noget at skære ned af i den gældende Aldersrentelov. Vi har ogsaa alle været enige om, at mange af dens Bestemmelser er af en saadan Art, at der i høj Grad trænges til Forbedringer.

Jeg har sagt, at det foreliggende Lovforslag er et slet Forslag. For det første, fordi det forringer i Forvejen for lave Ydelser til de gamle, og dernæst fordi det forkludrer et godt Princip, og endelig fordi det jo aldeles ikke kan opfylde det Formaal, som det siges at skulle tjene til, nemlig at bringe det danske Samfunds Økonomi i Orden. Lovforslaget er jo et Led i en saakaldt Kriseplan, der alene bestaar deri, at man vil forringe Levevilkaarene for Underklasserne, og dette kan Lovforslaget ogsaa tjene til, thi det er utvivlsomt, at Levevilkaarene vil blive væsentlig forringet for mange af de gamle, men det tjener ikke i nogen Henseende til at skabe bedre økonomiske Tilstande i vort Land. I det hele taget er det Middel, Regeringen er tyet til, ganske forfejlet, og det skyldes i første Linie, at Regeringen er besjælet af en fuldstændig Misopfattelse af Aarsag og Virkning, og derfor er Regeringen slaaet ind paa fuldkommen negative Foranstaltninger. Der er ikke det mindste positive i Regeringens Kriseplan, alt er negativt, og man løser nu en Gang ikke den økonomiske Krise, som vi nu drages med, ved negative Foranstaltninger — det lader sig ikke gøre —, men man kan forværre Tilstanden for en hel Del Mennesker, og i dette Tilfælde kan man forværre de gamles Levevilkaar.

Regeringen gaar først og fremmest ud fra, at Prisniveauet er for højt. Det vil altsaa sige, at vi skal ind i en ny Deflation, ikke en egentlig Pengedeflation, men vi skal gennemgaa en ny Deflationsperiode, og den skal hidføres gennem rent negative Foranstaltninger, saaledes som Regeringen har foreslaaet det gennem forskellige Lovforslag. Man vil ramme Arbejderklassen for det første indirekte, derved at man gør det vanskeligere for den at klare sig under Arbejdsløsheden, og for det andet paa direkte Maade gennem de sociale Love. Arbejderklassen skal trykkes nedad, dens Levevilkaar skal forringes, den skal arbejde for mindre Løn og have længere Arbejdstid, og samtidig skal den sociale Hjælp til det arbejdende Folk forringes, og derved mener man at kunne hjælpe Produktionen i Gang.

Man vil sænke Prisniveauet, gøre Omkostningerne ved Produktionen mindre, og den højtærede Statsminister har jo høilydt forkyndt, ikke een, men mange Gange, at Lønningernes nuværende Højde i det hele taget er en Hindring for, at Produktionen kan komme i Gang. Produktionen kan ikke, siger den højtærede Statsminister, bære disse Lønninger, og derfor er det uomgængeligt nødvendigt, at de nedsættes. Men da Regeringen ikke har Magt eller Midler i Hænde til at kunne gøre det direkte, skal det gøres ad indirekte Vej, og de Lovforslag af forskellig Art, der nu ligger paa Rigsdagens Bord, er Middel til at faa Arbejdernes Lønninger bragt ned. Den højtærede Statsminister har sagt: giv Arbejdet frit, tag den Løn, I kan faa Arbejde til, den Løn, som Bedriftterne kan bære, saa vil Krisen drive over. Det er utvivlsomt hans Opfattelse, han er en troende Manchestermand, han følger blindt en Teori, som har været forkyndt for mange, mange Aar siden paa meget mere virkningsfuld og indgaaende Maade end den, hvorpaa den højtærede Statsminister nu forkynder den. Det er ikke nogen ny eller uprøvet Teori, den er prøvet i saa at sige alle Lande, og den er først og fremmest prøvet i det Land, hvori den er opstaaet, og prøvet med de forfærdeligste Virkninger. Det er egentlig baade sørgeligt og ubegribeligt, at Regeringens Chef ikke for Alvor har gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind i, hvorledes denne Prøvetid har været for det engelske Folk. Jeg gaar ud fra, at han ikke har gjort det, thi hvis han havde gjort det, vilde det være ganske uforklarligt, at han kunde stille sig paa det Standpunkt, han nu staar paa. I gennem flere Slægtled er denne Teori prøvet i det engelske Samfund. Det engelske Samfund kunde gennemleve Perioden, men ikke uden at det led Skade, endog Skade for en meget lang Aarrække, men det engelske Samfund kunde gennemleve denne Prøvelsens Tid, fordi det er et stort Folk, der har Muligheder for at hente Rigdom udefra, men de, der kender det engelske Samfund, ved jo, at det halvvejs forkrøblede i denne Periode, og at det aldeles ikke i denne Prøvelsens Tid stod i fuld Blomstring — der var ikke Sving over alle Hjul, tværtimod der var en Arbejdsløshed uden Lige, en Elendighed og Demoralisation uden Lige. Der var alle de sociale Vanskeligheder, som vi nu har at kæmpe med lige fra Bolignød til Betleri, men tifold værre. Det engelske Parlament maatte til sidst gribe ind, saaledes at man sadlede fuldstændig om. Man har i den Grad draget Lære af denne Perio-